

formalnega učenja) kot v muzeju (okvir neformalnega učenja). Prišla sta do naslednjih ugotovitev:

1. Tako učilnični kot tudi muzejski konteksti lahko demonstrirajo podobne značilnosti kolaborativnega grajenja znanja, ki so posredovani z dialogom in artefakti, kjer odgovor ni vnaprej določen in kjer je ekspertiza porazdeljena.
2. Socialno konstruktivistični raziskovalni pristop je dragocen in tudi mogoč, izvedljiv, tako v »neformalnih« kot tudi v »formalnih« okoljih. (Ash in Wells, 2007: 52)
3. Produktivne učne dejavnosti so opazno podobne tako v učilnicah kot v muzejskem okolju.

Iz raziskovanja dela v učilnicah in v muzejih sta izpeljala ugotovitve, da si moramo pri oblikovanju okolja učenja in poučevanja prizadevati (ne glede na to, ali gre za formalni ali neformalni okvir), da je le-to čim bolj v skladu z načeli učenja, ki izhajajo iz socialnokulturne in dejavnostne teorije.

*Dialog na področju bližnjega razvoja*²¹

V Vigotskijevi teoriji učenja in razvoja (1981, 1987) zavzema osrednje mesto pojem *področje bližnjega razvoja* (v nadaljevanju PBR). PBR lahko definiramo kot »področje dejavnosti, na katerem lahko učenec navigira s pomočjo podpirajočega konteksta, ki vključuje ljudi (a ni omejen samo na njih).« (Brown et al., 1993: 5) PBR nam lahko pomaga razumeti množstvo načinov, na katere lahko drugi učenci pomagajo pri razvoju posameznika, tako iz oči v oči kot tudi z interakcijo z artefakti, ki so jih drugi oblikovali. Po Vigotskijevi razlagi socialnega izvora uma je jezik najmočnejši medij dogovarjanja o pomenu v PBR. Jezik je potemtakem najpomembnejše orodje za učenje in poučevanje, kajti učenci uporabljajo besede in pojme, ki jih besede utelešajo v dialoški kolaboraciji.

Asheva in Wells v pričujočem članku uporabljata razširjen pojem PBR, s tem ko pripoznavata dialog kot eno od množstva posredovalnih orodij. To množstvo vključuje tudi znake, prikaze, knjige, videe, druge učence in kolaborativne dejavnosti ter nekoga (ali nekaj), ki je določen za »učitelja«. Uporabljajoč ta razširjen pojem, avtorja analizirata epizode dialoga v muzeju in v učilnicah.

Opažata, da v obeh okoljih udeleženci prispevajo v skladu s svojimi trenutnimi zmožnostmi in da obenem nudijo podporo drugim pri doseganju njihovih individualnih in kolektivnih ciljev.

21 Cf. Ash in Wells, 2007: 38 ss.